

ISANO POLJE

K. Hafner

Murenček goslač

Ilustr. M. Vogelник

Svoje dni je živel murenček, ki je znal prekrasno igrati na gosli. Zato so mu pravili murenček goslač. Svoj domek si je izgrebel na ozarah blizu gozda in v njem je živel sam s svojimi goslimi in svojo pesmijo. V lepih poletnih večerih si je napol strune na goslih in pričel je igrati tako milo in lepo, da je šla njegova pesem do srca vsem, ki so jo slišali. Takrat so si živalce, ki so stanovale blizu njega, šepetale med seboj: »Slišite, murenček

igra. Pojdimo ga poslušat.« In so prišle: debeluška pikapolončica, skokonoga kobilica, krilati metuljček belinček in še pajek krvolok, ki si je napol svoje mreže med vejami belega trnja. Počenile so okoli murenčkove jamice in so poslušale. Včasih je bil murenček žalosten in tedaj je igral na svoje gosli tako milo in žalostno, da so vse živalce povsile glave in so debeluški pikapolončici debele solze tekale po napetem trebuščku. Včasih pa je bil vesel in takrat je godel same poskočne, da so živalce prešerno vriskale, poskakovale in plesale: hola-drija, holadra.

Nekega popoldne pa je sedel murenček žalosten pred svojo luknjico in kislo kremžil črni obrazek. Mimo je prišel pajek krvolok, zagledal murenčka in ga vprašal: »Hej, murenček, zakaj si pa danes tako žalosten?«

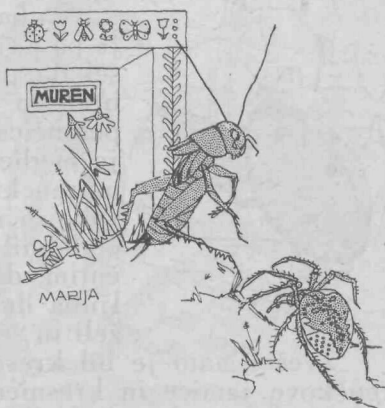
»I, kaj bi ne bil,« je odgovoril murenček, »ko pa sem bolan. Prehladil sem se in zdaj me trga v roki, da bi kar jokalo od same bolečine.«

»Revček!« je rekel pajek. »Pa bi igral, morda ti bo bolečina minila ob lepi pesmi.«

»I, kako bom igral, ko pa roke še stegniti ne morem.«

Pajek je pomislil, nato pa znova vprašal: »Torej nam nocoj ne boš igral? Tako smo se že veselili tvojih pesmi. Saj veš, nocoj je kresni večer in k nam bodo prišle v goste tudi kresničice s svojimi lučkami. Namenili smo se, da bomo rajali in plesali prav do belega dne. Ti nam boš pa godel.«

»Zelo mi je žal,« je rekel murenček, »ampak kot vidiš, res ne bom mogel. Poskrbite si drugega godca.«

»I kje ga bomo pa tako hitro iztaknili? In pa, saj tako lepo kot ti ne zna nihče igrati devet dežel daleč naokoli. Veš kaj, kar urno bom šel povprašat živalce, morda te pa more katera ozdraviti. Brez tebe nočejšnjega večera res ne moremo prirediti.«

In pajek je stegnil svoje dolge noge in odšel na pot, da poišče zdravnika za bolnega murenčka.

Prvo je srečal debeluško pikapolončico. Razveselil se je in rekel:

»Glej, glej, ravno prav, da sem te dobil. Saj so svoj čas pravili, da znaš nekoliko ozdraviti. Vidiš, murenček, naš godec, je zbolel in ga po roki trga. Če ga takoj ne ozdraviš, nam nocoj ne bo mogel igrati in potem bomo imeli kisel kresni večer. Kaj bodo pa rekly kresničice, noričice, ki smo jih povabili v goste?«

Pikapolončica je poslušala pajka, potem pa rekla: »O, tisto pa že. Če ni nič hujšega, upam, da bom murenčka prav hitro ozdravila. Veš, obkladke z brezovim sokom mora devati na roko, pa bo urno zdrav.«

»Oh,« se je razveselil pajek, »saj sem vedel, da sem prav naletel, ko sem tebe srečal. Kar urno na delo in pripravi obkladke za našega ljubega murenčka.«

»Že,« je rekla pikapolončica. »Toda kdo mi bo natočil brezovega soka, ko pa ima breza tako trdo lubje, da ga jaz ne morem prevrtati. Morala bi dobiti hroščka lubadarja. Ta bi pa že zmogel.«

»O, tega ti pa že jaz preskrbim,« je bil pajek takoj pripravljen pomagati. »Kar tukajle me počakaj, kmalu ti ga pripeljem.«

Pikapolončica je počenila v travo, pajek pa se je spravil na pot za lubadarjem. Kmalu ga je našel, ga zapletel v svojo mrežo in rekel: »Hoj, ljubi lubadarček, kar z menoj. Pikapolončica te že čaka, da ji navrtiš belo brezo in natočiš zdravilnega soka za našega ubogega murenčka.«

Lubadar se ni branil; kako neki bi se, ko ga je pa pajek stiskal v svoji mreži. S pajkom je odšel do pikapolončice in skupaj so poiskali lepo brezovo drevo. Lubadar je navrtal lubje, pikapolončica je nastavila velik bukov list, ki si ga je medtem pripravila, in nato se je odpravila k murenčku na ozare. Navezala mu je list na bolno roko in murenčku je kmalu odleglo. Veselo si je oddahnil in rekel: »No, zdaj je pa že dobro. Zdaj čutim, da bom zopet lahko igral. Lepa hvala ti, ljuba debeluška, najboljša zdravnica v vsej deželi in še daleč naokoli.«

Zvečer nato je bil kresni večer. Živalce so se zbrale okoli murenčkove jamice in kresnice so zažgale kres, tako visok, da višjega ni bilo v vsej deželi. Še skokonoga kobilica si ga ni upala preskočiti. Murenček, ki je bil zopet zdrav, je napel svoje strune in je godel vso dolgo noč. Živalce pa so rajale in plesale do belega dne.

